

ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кж-06-000 067
Бања Лука, 5.10.2006. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија мр Велка Икановића, као предсједника вијећа, Обрена Бужанина и Горане Микешић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибичић, у кривичном предмету против оптуженог Ж.П., због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката Д.М.Р. из Г., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 011-0-К-05-000 068 од 31.1.2006. године, након одржане јавне сједнице вијећа у присуству оптуженог а одсутности уредно позваних Републичког тужиоца и браниоца оптуженог, дана 5.10.2006. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог Ж.П., те се потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 011-0-К-05-000 068 од 31.1.2006. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 011-0-К-05-000 068 од 31.1.2006. године, донесеном на основу признања кривње, оглашен је кривим оптужени Ж.П. због кривичног дјела разбојништво из члана 233. став 2. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), те је осуђен на казну затвора у трајању од двије године и шест мјесеци. Од оптуженог је одузета имовинска корист прибављена кривичним дјелом у износу од 1.000,00 КМ, а одлучено је да трошкове кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио бранилац оптуженог, адвокат Д.М.Р. из Г., због одлуке о казни с приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако да се оптуженом казна максимално ублажити и изрекне казна затвора у трајању од двије године.

Одговор на жалбу није поднесен.

На сједници вијећа другостепеног суда оптужени је изјавио да у потпуности прихвата жалбу свог браниоца и предложио да се жалба уважи.

Испитујући побијану пресуду у дијелу који се жалбом побија а у смислу одредбе члана 312 ЗКП-а, овај суд је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

И према становишту жалбе, првостепени суд је правилно утврдио све олакшавајуће околности на страни оптуженог од значаја за одлуку о казни те их правилно окарактерисао као околности особито олакшавајућег карактера и по основу тога оптуженом казну ублажио испод посебног минимума казне прописане за кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС за које је оглашен кривим. Међутим, жалба истиче да утврђене околности особито олакшавајућег карактера нису у пуној мјери дошле до изражаја, поготово када је у питању околност која се односи на болест дјетета оптуженог.

Супротно становишту жалбе, овај суд налази да су у изреченој казни затвора оптуженом у трајању од двије године и шест мјесеци за почињено дјело у пуној мјери дошле до изражаја све околности олакшавајућег карактера које је првостепени суд утврдио на страни оптуженог, а које су у свеукупном дјеловању окарактерисане као околности особито олакшавајућег карактера. На такав закључак упућује и примјењени степен ублажавања казне оптуженом, када му је том пресудом казна ублажена готово до доње границе ублажавања казне за кривично дјело за које је оглашен кривим. Изречена казна затвора у трајању од двије године и шест мјесеци је и по оцјени овог суда адекватна тежини почињеног дјела и степену кривичне одговорности оптуженог и представља потребну мјеру казне да би се задовољили законом прописани захтјеви сврхе кажњавања, како у сегменту општег превентивног дјеловања према другима да не чине кривична дјела, тако и у сегменту посебне превенције која има за циљ васпитни утицај на оптуженог да убудуће не чини кривична дјела.

Из изнијетих разлога жалба браниоца оптуженог је одбијена као неоснована и првостепена пресуда потврђена на основу члана 319. Закона о кривичном поступку.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
мр Велько Икановић